

BUHUNDBLADET

Tidskrift för Norsk Buhund Ringen

NR 2 2018

Årgång 39

www.norskbuhund.com

BUHUNDBLADET §

NR 2 Juni 2018

ÅRGÅNG 39

Medlemstidning för
Norsk Buhund Ringen
Red: *Hans Göthlin*
Ansvarig utgivare:
NBR:s ordförande
Marie Regné
Dockekulla Gård
597 91 Åtvidaberg
mob 073-049 42 78

Medl.avgift 300kr/år
Famil.medl. 55kr/år
Plusgiro 444 19 68-7
Annonsspriser:
Helsida 200 kr
Halvsida 100 kr
Per rad 10 kr
Per bild 50 kr.

Omslagsbild:
Honningrosas Bjarne II
Hjerteknuser
Foto: Birthe Marie Löveid.

Övriga foton:
A-K Ekman
Rolf Lind
Per Ivar Sjurseth

med flera...

Tryckeri:
JustNu Trollhättan

Du vet väl att du också hittar
aktuell information på vår hemsida:
www.norskbuhund.com

Där finner du hanhundslistor, upp-
födarlistor, valpannonser, stadgar,
protokoll (kräver inloggning), bild-
gallerier, påannonsering av komman-
de aktiviteter etc.etc

SSUK

Som medlem i din rasklubb är du
också medlem i *Svenska Spets och
Urhundklubben* (SSUK) och
välkommen att ställa ut din hund på
SSUKs utställningar:

Mer information hittar du på:
www.ssuk.se

Ordföranden har ordet

Alltid något att prata om

Från och med den dagen man blir med buhund har man alltid något att prata om och någon att prata med. Otaliga är de berättelser jag med förtjusning och fasa hört om buhundar. Ja, de med fasa handlar oftast om försvunna hundar (som oftast kommit tillrädda) eller när någon hund blivit sjuk eller råkat ut för en olycka. Någon riktig skräckhistoria har jag aldrig hört! Historierna med förtjusning dominerar som tur är.

I vintras när vi jagade den sista dagen med hund så hände något riktigt läskigt. Jag hade släppt Tara som är en duktig jakthund och en förhållandevis lydig sådan. Hon tog upp någonting nere i en ravin och helt plötsligt drog hon rakt bort, fort, fort! Jag tittade på pejlen och förvånades, förfärades. Vad hände? För första gången någonsin vände jag hem och tog bilen och körde runt för att genskjuta henne. Någonting var helt galet! När hon kommit ungefär två km hade jag kommit ut på en skogsväg med bilen och såg henne försvinna bortåt. Som tur var vände hon när hon hörde bilen. Jag mötte en hund som var helt blodig i huvudet. Överallt! Eftersom det var spårnö kunde vi konstatera vad som hänt. Tara hade mött en lodjurshona med två ungar i skogen. Allt slutade bra

efter omplåstring och det enda som nu finns kvar av historien är minnen och ett knappt synligt ärr över Taras öga. Jakt eller inte men vi har ju alltid någon historia att berätta när vi har buhund. Och fler ska det bli även om den här var lite dramatisk en stund. Vi vill gärna höra just din historia här i bladet!

Årets rasspecial och buhundsspel kommer förhoppningsvis bli ett kärt ämne att prata om när buhundar och människor strålar samman i Gränna i början av augusti. Anmäl er nu till årets höjdarhelg! Glöm inte att anmäla till middagen! 🐕

Ha nu en fantastisk sommar och så ses vi i Gränna!

Marie Regné

Tel 073-0494278

Våga Valpa!

Jag vet inte riktigt hur tankarna på en valpkull för vår tik Bliss började. Kanske var det inspiration från Bliss' uppfödare, Tom Delmefors och Jörel Saeland, kanske var det bara en idé som kom upp och sedan bet sig fast. Känslomässigt vacklade vi hit och dit men vid närmare överläggning med förnuftet verkade skälen för att vi, som privatuppfödare och utan tidigare egen erfarenhet av valpuppfödning, skulle ta en kull på vår tik främst vara tre.

För det första, tänkte vi, att det kanske är bra för en tiks hälsa att ha fått valpar. Ett andra skäl var att bidra till att rasen växer. Det tredje och kanske viktigaste skälet var att det skulle ge hela familjen, inte minst barnbarnen Ingrid, Erik, Rebeckah, Liv och Jakob, möjlighet att få se en liten valpkull växa upp. Men förstas fanns också en tvekan att som "novis" våga sig på en valpning och det var med stor tveksamhet som vi, jag och min man Rolle, fattade vårt beslut. Tvivlen fanns

länge kvar. Skulle vi klara av det här? Vågade vi?

När vi väl bestämt oss föreslog Jörel en lämplig partner till Bliss, Affe (Vildhöjdens Aggera). Parningen i Linköping hemma hos Lotta och Stefan Nilsson gick bra, Bliss och Affe fann varandra direkt och tycktes trivas med varandra. Hemma igen började en spännande tid. Var det verkligen "rätt" parningsdag? Hur snabbt kan man märka något? Och hur förbereder vi oss bäst? En bok i ämnet införskaffades, "Valpningsboken" av Ann-Sofie Lagerstedt. Den blev lite av en husbibel för oss den närmaste tiden.

I tredje dräktighetsveckan började vi ana små tecken, bröstvårtorna fick en mer rosafärgad ton. Bliss var extra trött, tyckte vi, och så på dag 19 kräktes hon på morgonen. Stämde det inte med implantationen av äggen i livmodern? Jo, så var det nog. Den kommande veckan mådde hon uppenbart illa och åt sämre. Inte ens lax var gott. Vi har tät kontakt med Tom och bestämmer oss för att inte göra en ultraljudsundersökning för att inte stressa henne i onödan.

Veckan därpå äter hon igen och under vecka 5 börjar vi med ett nytt foder avsett för dräktiga tikar och det fungerar bra. Vi ökar succesivt matmängden och ger

flera mindre portioner per dag. Bliss börjar bli lite rundare om magen och är inte intresserad av att leka med andra hundar längre, undantaget Selma, bästisen. Men barnbarnen gullar med henne och hittar på namn till valparna, namn ur Pelle Svanslös värld är på förslag.

Och så kommer den där besvärliga nyårsaftonen. Hos oss i Danderyd, vi bor högt med fri sikt åt tre håll, kommer det att smälla oavbrutet hela kvällen med ett crescendo vid midnatt. Bliss är inte skotträdd men blir heligt förbaskad och upprörd. Kanske inte så bra under många timmar i hennes tillstånd tänker vi. Vi beslutar att åka till Dalarna och sommarhuset. Enligt SKK får en tik över huvud taget inte flyttas för annat än veterinärbesök eller på en sträcka under 50 km under dräktighetens sista två veckor. Men hon tog det ovanligt lugnt under bilfärden och vi hann hem igen med en veckas marginal. Så var den svårigheten övervunnen.

Väl hemma igen beställer jag tid för röntgen, för att få reda på hur många valpar som väntas, men ångrar mig och avbeställer nästa dag. Bliss tar det ganska lugnt, hon känns tung men är fortfarande väldigt pigg. När vi går in i sista veckan väger hon 17 kg, en ökning på ca 3,5 kg. Nu börjar vi vänta med spänning på att

valparna ska födas.

Så på kvällen dag 64 börjar Bliss bli orolig, hon bäddar frenetiskt och kräks på natten. Hon dricker vatten men äter inte. Jag bäddar med plast i vår säng, för jag tänker att hon kanske väljer att föda i mattes och husses säng som hennes syster Minna gjorde. Resultatet är att jag inte får en blund i ögonen på hela natten på grund av prasslande underlag och snurrande hund. Inget mer händer den natten.

På morgonen den 23 januari tar jag tempen på henne och inser att öppningsskedet är igång. Har läst att det kan ta väldigt olika tid. Jag tycker Bliss har det jobbigt länge, om man också räknar in natten. Men kanske lider jag mer än hon? Mitt på dagen anländer Cicci, vår svärdotter som är barnsjuksköterska, och vi är nu tre i förlossningsteamet. Vi är ordentligt laddade med handdukar, sax, "näsfrida" för att suga rent luftvägar och glidsalva.

Bliss vill ut, det trycker väl på, och husse går ut så hon får kissa. Vi tre sätter oss sen i vardagsrummet med kaffe och semlor och Bliss är inte värre därän än att hon är framme och slickar i sig lite grädd. Hon cirklar kring "äkta mattan" mitt på golvet så vi brer ut lakan och handdukar där. Hon springer oroligt runt mellan rummen och plötsligt kommer

hon farande, lite knäande och kutryggig, stannar på mattan och föder första valpen stående.

Fort gick det och hon är snabb att slicka valpen fri från fostersäck-

en-, bita av navelsträngen på rätt avstånd och att äta upp efterbörd- en. Jag hjälper henne lite, men det hade jag inte behövt. Klockan är då strax efter tre, ungefär 12-15 timmar efter det att jag uppfattade att förvärkarna kom igång. Jag har telefonkontakt med Tom mest hela tiden. Det är en liten hanvalp som är född och han får genast namnet Sixten. Sixten gnäller och vinglar lite vilket oroar oss. Bliss lägger sig bara korta stunder med valpen, hon är fortsatt orolig och far omkring.

Valp nummer två kommer efter 1,5 timme, också det en hanvalp. Bliss står upp då också. Han föds med baken först. Ett kort ögonblick, men tillräckligt långt för att vi ska hinna bli lite rädda, fastnar han med huvudet innan Bliss krystar ut honom. Han har lite vatten och slem i luftvägarna men det fixar Bliss själv. Han är större och stadigare än Sixten och börjar tyst kravla på en gång. Han får arbetsnamnet Sture.

Bliss har fortfarande ingen ro att lägga sig någon längre stund. Jag känner, försiktigt, att hon har en valp kvar på höger sida, minst en till på väg alltså. Men det dröjer ytterligare nästan två timmar innan valp nummer tre föds. Det är en tik och hon föds ”naken”, dvs. utan fostersäck – en liten våt fågelunge ser det ut som. Det kommer mycket efterbörd och hinnor efter valpen men Bliss äter upp alltihop. Valpen får så småningom arbetsnamnet Super-Sara för sin fenomenala energi och snabba viktökning.

Vi väger valparna: Sixten 310 g, Sture 350 g och Sara 280 g. Vi noterar och antecknar kännetecken på ett papper som äldsta barnbarnet förberett med olika kolumner för tid, vikt, namn och kännetecken. Hon hade också förberett band i olika färger att fästa på valparna men de kom aldrig kom till användning.

Nu är allt lugnt och Bliss lägger sig till ro med sina valpar i valplådan som vi byggt i ett hörn i köket. Men Sixten är fortfarande gnällig vilket bekymrar oss. Det står ju i boken att en det kan vara fel på en valp som bara gnäller. Men Bliss bryr sig om och pysslar med honom vilket talar mot detta. I efterhand inser vi att vi borde ha hållit Sixten mer varm, han fick vänta länge innan Bliss kom till ro och tappade mycket energi.

Dagen därpå börjar lugnt men sedan börjar Bliss hässja och bädda igen. Kan det vara en valp kvar? Nej, det är nog bara eftervärkar, men vi inser att det nog ändå hade varit bra med röntgen eller ultraljud så att man hade vetat hur många valpar som var på gång. Sixten äter dåligt men har slutat gnälla. Han tappar orken hela tiden och andra natten blir katastrofal, han väger bara 200 g på morgonen.

Vi blir bestörta och husse åker iväg och köper mjölkersättning och nappflaska. Men Sixten klarar inte att suga ur nappflaska. Återstår att sprutmata honom och husse åker i ilfart till Albano djursjukhus. Sprutor får man egentligen inte köpa, men när husse vädjar, med tårar i ögonen och gråten i halsen, får han sprutorna. Cicci, som haft hand om för tidigt födda barn, ställer upp och instruerar oss om hur

ofta Sixten ska matas och hur mycket han ska ha varje gång. Upp varannan timme på natten alltså! Sen var tredje timme, små mängder åt gången, och Sixten repar sig långsamt.

Han ska också läggas vid ett bröst som någon av de andra valparna sugit igång. Bliss övervakar noga vad vi gör och får slicka Sixtens nos ren från mjölkersättningen. De andra två, som får mycket mindre uppmärksamhet av oss, klarar sig själva och går upp som de ska. Men redan på fjärde dagen vänder det för Sixten och efter fem dagar klarar också han sig själv. Med tiden utvecklar Sixten en strategi att äta på natten när de andra valparna sover. Vi pustar ut men håller kollen ordentligt.

Nu borde allt vara lugnt, tänkte vi. Men på natten till den sjunde dagen blev Bliss väldigt orolig, bäddade, vandrade runt och flåsade. Hon hade också lite feber. Jag var uppe flera timmar på natten och försökte lugna ner henne, jag t.o.m. låg i valplådan hos henne och valparna. På morgonkvisten fick jag tag på en veterinär hos Agria och hon lugnade ner mig. Bliss lugnade också ner sig och febern gick under dagen ner till det normala. En vecka efter födseln noterar jag i anteckningsboken: I natt sov alla! Då är Sixten uppe i 400g, Sture väger 520g och Super-Sara

570g. Hon är en riktig dunderklump! Jag pratar med Tom i telefon. Han har kontinuerligt uppdaterat oss med lämplig information och foton från hans egna valpningar, ett stort stöd under hela processen.

Så kommer äntligen en lugnare och rolig period. Valparna öppnar ögonen, börjar kravla omkring, blir mer och mer sociala och lekfulla. Vi börjar få kontakt med potentiella valpköpare och vi får dagliga besök av barn och barnbarn och deras kompisar. Pappa Affe med matte och husse kommer också och hälsar på flera gånger.

Valparna växer till sig och får så småningom börja med lite mat. Köttfärs och äggula är ok, men uppblött foder är ingen höjdare. När de så småningom får valpfoder torrt går det mycket bättre. Vi låter också valparna smaka kokt kött, kyckling och torsk och det gillas. Vi avmaskar, bestämmer slutligen namnen och registrerar valparna hos SKK samt försäkrar dem. Så småningom får valparna allt oftare gå ut i en inhägnad del av vår trädgård. De har fram tills nu bott i vårt kök och de har haft besök så gott som dagligen, mest av barn, vilket gjort dem barnkära och sociala. Två av valparna hamnar också hos barnfamiljer, Sture som byter namn till Zack, hos familjen Haglund i Östra

Ämtervik och Sara, numera Sunna, hos familjen Gyllengahm i Skellefteå. Sixten stannar nära oss, i Solna hos familjen Lind.

Det finns förstås mycket mer att berätta om den första valptiden som inte får plats här. Och det mesta är säkert välbekant för vana uppfödare. Men hur kan man då, avslutningsvis, sammanfatta våra erfarenheter som privata uppfödare runt dräktigheten och valparnas första tid i livet?

Visst var det mycket arbete och en hel del oro, men sett i efterhand är det en erfarenhet vi inte skulle vilja vara utan. Bekymmer och trötthet uppvägs med råge av glädjen över att ha fått följa Bliss på resan att bli mamma. Att det var så naturligt, som om hon inte gjort annat i sitt liv var en fascinerande upplevelse. Vi är imponerade över hennes omsorg, hennes lekar med och uppfostran av valparna. Och när Sixten fick sista slurken var han nästan tre månader gammal och såg nästan lika stor ut som sin mor.

Det känns som en ynnest att ha fått följa de underbara spirande livet som väldigt fort utvecklades till riktiga små buhundar. Men det är inte bara de personliga erfarenheterna som jag vill lyfta fram. Som ringar på vattnet har barn, barnbarn, grannar och vänner fått glädjas åt och lära sig

umgås med valpar. Och valpkullen har i högsta grad även fört med sig fördjupade kontakter med andra buhundsägare och ett ytterligare steg in i buhundsvärlden. Att kunna delta i avelsarbetet och bidra till att rasen växer har känts som ett stort plus. Så med stöd av mer erfarna buhundsägare - Visst Vågar man Valpa! 🐶

A-K Ekman

VIKTIGT !

Norsk Buhund Ringen och GDPR

Genom medlemskap i Norsk Buhund Ringen samtycker jag att lämnade personuppgifter finns i klubbens medlemsregister samt att bilder och namn på medlem och hund får publiceras på Norsk Buhund Ringens hemsida, facebook och i klubbtidning och att personuppgifterna behandlas enligt EU:s dataskyddsförordning.

Den som inte godkänner detta kontaktar kassören för utträde ur klubben, ingen medlemsavgift återbetalas.

Hei alle svenske buhundvenner !

Vi var i Sverige i begynnelsen av desember og hentet Bukullarnas Sa Sote. Sønn av vår egen Sandrhina's Kalle.

mere snø. Først andre uken i april så han en "gressflekk" på tomta vår, men den var rimelig gråbrun og tørr.

Han er verdens tøffeste valp, og synes glatte gulv med matter som flyger bortover er kjempemor-somt. og kloklipp er noe som er oppfunnet for at matmor skal ta seg tid til å kose litt ekstra med ham. Da legger han seg på ryggen og spreller med beina, og er så fornøyd. Takk til oppdretter for kjempegod grunn trening :))

Okser, kuer og hester er han ikke fullt så glad i. De er svære. Lukter vondt. De bråker, OG de spiser opp siloen hans :D Vi får håpe han venner seg til dem i sommer, når de går rett utenfor døra her....

Vi kjørte langt, og lenger enn langt syntes nok Sote, for vi reiste helt hjem til Stjørdal (rett nord for Trondheim) på en dag - fra Åtvidaberg.

Vi hadde veldig mange tisse og spisepauser, for vi ville gjerne at Sote skulle bli like glad i bilkjøring som Kalle. Det har vi lyktes med, men han synes nok at han helst bør sitte foran i bilen og skue utover veien og omgivel-sene.

Sote tror nok at han har havnet på nordpolen, og har lett etter nissen og alvene siden han kom hit. Det har vært snø, snø og enda

Elg, hjort og rådyr er derimot veeeldig interessante greier. Iallefall sporene av dem. Det har

vært mye snø i vinter, og de trekker til veier og bebyggelse, og de bruker stiene vi går - der er det ferdig oppgatte stier. Og til gårds plass og tomta vår. Han var vel 10-11 uker første gang han noe forsiktig satte nesen i ett elgspor(rådyrspora kom før dette), litt hengerumpe 4-5 meter, og så ble det full fart.

Vi har gått valpekurs med ham, det var spennende greier. Men han kunne IKKE tisse, før vi dro fra kurset - 200 meter, stans ut av bilen igjen, og NÅ rant det :D Han var ikke stilleste gutt i klassen, men slett ikke noen sinke. Så lettlært - så lenge det var godis med i bildet.

Vi har meldt ham på valpeutstilling, og planen er også å stille ham ut på rasespesialen i Sverige. Kun fordi vi lovte oppdretter. Utstilling er nok ikke vår største interesse.... Som belønning for å ha meldt ham på utstilling, meldte vi ham på blodsporkurs første helga i mai. Så får vi se hva han synes om det også. 🐕

God sommer alle våre buhundvenner i Sverige. Hilsen fra Sote, pappa Kalle, Per Ivar og Hilde

Varför Rallylydnad

Nu ska jag berätta hur det gick till när Affe och jag började tävla rallylydnad.

Det hela började en dag i maj 2016 när Madde, jag och Affe kom till inofficiell utställning på brukshundklubben i Motala, där gick de runt och försökte få ihop ekipage till deras träningstävling i rallylydnad som var på eftermiddagen.

Vi hade aldrig läst en skylt utan endast hört talas om sporten men det kan vara roligt att testa något nytt så vi fyllde i en anmälan och fick ut en banskiss. Madde och jag kliade oss i huvudet och funderade på hur banskissen skulle tolkas, pratade med en ansvarig på klubben som visade varje moment som var med och sen var det dags att gå banvandring. Man går banan utan hund ihop med

domaren som visar hur man ska göra vid varje skylt. Vi kom överens om att Madde och Affe skulle starta, när de kom i mål och protokollen delades ut så hade de blivit diskade för att Madde hade flyttat Affe i en sväng med benet, vilket man inte får. Man lär sig hela tiden vad är tillåtet eller inte och olika domare ser olika saker.

Hemma igen så kontakta Madde sin kompis Sara för nu skulle hon lära sig sporten, den är ju en gren i Buhundspelen och då kan vi vara med där. Det visade sig att Maddes tid inte skulle räcka till så det blev jag och Affe som träffade Sara och lärde oss mer om sporten. Vi övade och läste in oss på banan så gjorde vi debut på Buhundspelen i Västervik, delad andra plats med 99 poäng.

Vi fortsatte att öva på momenten som ingår i nybörjarklass och startade i på officiella tävlingar våren 2017, efter 8 tävlingar så hade vi fått ihop 3 godkända så vi klarade RLD N = Rallylydnadsdiplom nybörjare. Nu var vi klara att flytta upp till fortsättningsklass, här hade vi turen att bli projekttekipage till Anna som var under utbildning till instruktör. Efter några träffar med henne så hittade Affe och jag träningsglädjen och samhörigheten tillsammans och vi startade i Fortsättningsklass hösten 2017, inte med några godkända resultat men med bra känsla att vi har tränat rätt. Under vintern har vi varit i Annas tävlingsgrupp med träning på individnivå varannan vecka och mycket hemläxor däremellan.

De flesta momenten tar inte så stor plats att träna så det funkar bra hemma i köket.

Nu i år har vi gjort 4 starter i Fortsättningsklass och blivit godkända på 3, vilket gör att vi har RLD F = Rallylydnadsdiplom Fortsättningsklass och kan tävla i Avancerad klass.

Hur gör man om man vill börja träna rallylydnad, regler och tävlingsmomenten finns att hämta och skriva ut på svenska brukshundklubb hemsida, man kan även skriva ut skyltarna i A4 storlek där också. På You Tube finns många filmer som förklarar

hur momenten genomförs, sök rallylydnad eller anmäl er till en kurs för nybörjare.

Man får registrera ett konto på SBK Tävlings så man kan anmäla sig till tävlingar, det går bra att tävla för sin lokala kennelklubb.

Så alla ni som provat på rallylydnad på Buhundsspelen våga er ut på tävlingsplan, det är inte svårare där och alla ni som inte har provat kom och testa på i Gränna i augusti under buhundsspelen. Att hitta träningsglädjen och samspelet mellan förare och hund är en härlig känsla.

Lotta och Affe

Rolf Lind -ny i styrelsen

Jag är nyvald suppleant i styrelsen och har Sixten, han både kallas det och heter så i stamtavlan. Att det blev en buhund är en lycklig tillfällighet. Genom en god vän fick jag tips om Sixten, som är privatuppfödd. Ett krav för att få ta hand om honom var att hålla fortsatt kontakt med hans mamma Bliss och att hundarna och vi ägare skulle träffas emellanåt. Det kändes bra, och det var enkelt att ordna eftersom vi bor nära varandra i norra Stockholm. Faktiskt visste jag inte så mycket om buhundar innan jag fick Sixten. Det är kanske inte så konstigt eftersom det, tyvärr, är en liten och relativt okänd ras. Men jag fick ett positivt intryck när jag träffade Bliss. Tidigare hade jag haft en golden retriever

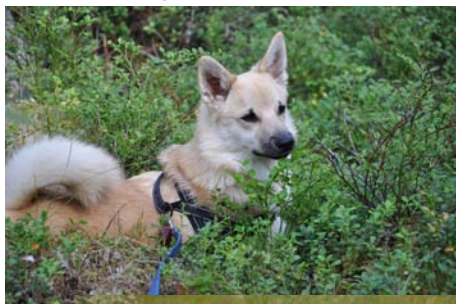
och jag ville nu ha en hund som storleksmässigt var lite mindre, men som fortfarande var ”mycket hund”. En okonstlad allround-hund kan man kanske säga.

Jag hade också förmånen att få följa Sixten från det han var ca två veckor hos uppfödarfamiljen, Anki och Rolle Ekman. Hemma hos dem träffade jag Stefan och Lotta Nilsson som har Sixtens pappa Affe (Vildhöjdens Aggera). Då började jag förstå att buhundsfolk är som sina hundar – vänliga och trevliga. Det kändes också väldigt välkomnande att som ny buhundsägare vara med på buhundsträffen i Ånnaboda i augusti förra året. Det gav mersmak!

Sixten och jag har sedan dess

gått en hel del kurser, både för att Sixten ska få träffa andra hundar men också för att prova på olika aktiviteter. Under våren har vi börjat tävla Nosework (och hittills tagit ett diplom), gått spårkurs, vi har provat på agility (som Sixten gillar) och lite lydnad (men det känns inte riktigt som vår grej...). Vi har också deltagit på utställningar, och det blir nog fler i sommar, för det är ju ett sätt att visa upp rasen.

Men viktigast är trots allt att ha kul och trivas tillsammans! Och med Sixten är det lätt, han älskar både människor och andra hundar. Så med Sixten, som blir 16 månader i slutet av maj, har jag förstått vilken fantastisk ras buhunden är. Därför kändes det rätt att tacka ja när jag fick frågan om jag ville engagera mig i Buhundsringen.

Innan jag blev buhundsägare på heltid, arbetade jag som universitetslektor på Stockholms universitet, mest med undervisning inom området organisation och ledning, men också som studierektor på Företags-ekonomiska institutionen. Jag har också haft fackliga förtroendeuppdrag för Sveriges Universitetslärarförbund, både lokalt och centralt, och var under några år ledamot i förbundsstyrelsen. Jag tycker också det är kul att fotografera – och det blir många bilder på Sixten! Därför har jag en Facebooksida (Sixten Buhund) där jag lägger ut bilder och notiser på vad Sixten och jag har för oss. 🐕

Rolf Lind

Relationen till hunden speglar ägarens anknytningsstil

SENAST ÄNDRAD: 27 FEBRUARI 2018

Den vuxna anknytningsstilen beskriver hur en person fungerar tillsammans med andra människor och hur man stöttar och tar hand om andra när det behövs. I en nyligen publicerad studie från Sveriges lantbruksuniversitet undersökte forskare hur hundägares vuxna anknytningsstil påverkar relationen till den egna hunden.

Hundägarnas anknytningsstil utvärderades med hjälp av ett frågeformulär. För att undersöka relationen mellan hund och ägare studerade forskarna hundens beteenden i utmanande situationer, t ex vid en ljudövertäckning eller då en främling närmar sig på ett konstigt sätt.

Studien visade att hundar med ägare som hade en så kallad trygg anknytningsstil fokuserade mer på utmaningen jämfört med hundar som levde med mer ängsliga ägare. Hundar med mer ängsliga ägare fokuserade istället mer på sin ägare under testerna. Ägare som var mer undvikande i sin anknytningsstil, alltså mer avståndstagande i relationer till andra, hade hundar som inte sökte stöd genom fysisk närhet under de utmanade situationerna.

Dessa samband mellan ägarens anknytningsstil och hundens beteende kan betyda att hunden utvecklar olika strategier för att hantera utmanande situationer baserat på vilken typ av stöd, trygghet och uppmuntran de får från sin ägare.

Forskningsnyhet från SLU, publicerad i mars 2018

Länk till publikationen

<https://doi.org/10.3389/fpsyg.2017.02059>

Referens

Rehn, T., Beetz, A., Keeling, L.J. 2017. Links between an owner's adult attachment style and the support-seeking behavior of their dog. *Frontiers in Psychology*. 8:2059. doi: 10.3389/fpsyg.2017.02059

Relaterade sidor:

Husdjur och vilt

Etologi

Husdjursvetenskap

Institutionen för husdjurens miljö och hälsa
SLU Framtidens djur, natur och hälsa

Kontaktinformation

Therese Rehn

Forskare vid institutionen för husdjurens miljö och hälsa; enheten för djurskydd

Telefon: 018-672108

E-post: therese.rehn@slu.se

Om norska nationalraser och norska nationalrätter del 3

Torsk på norsk

När buhunden Vige följde med sin nye husse kungen från Irland till Norge delade de helt säkert en skål med sodd och några lomper. Men det fanns mer att dela, vägen från Irland till Norge går ju över havet och i havet finns det fisk av alla slag och inte minst torsk. Torsk, för övrigt, i Norge kallar man ibland någon för ”tosk”, någon som är lite korkad ungefär som en torsk. Torsken är ganska lätt att fånga och kämpar inte speciellt mycket när man tar upp den, toskan.

Om torsk

Det finns olika sorters torsk. Vi har den som är lite mindre och kustnära som lever nära botten på grundare vatten. Vi har också den vandrande oceaniska torsken, skrei, som simmar långa sträckor och är närmare ytan. Man räknar med att en halv miljard torskar vandrar över Barentshav mot norra Norge och Lofoten under några månader på våren för att leka och fiskas under tidig vår. Skrei kan bli upp till 2 meter och väga 60 kilo. Under sin långa

vandring utvecklar den starkare muskler och köttet får en speciell textur. De kan bli uppåt 40 år gamla, dessutom. Man kan känna igen torsk på den spretiga skägg-tömmen och på den tydliga och böjda vita linjen på sidan.

Kustnära torsk

Den kustnära torsken finns i lite olika färger beroende på var de håller till på botten. Den rödaktiga har ofta hållit till bland klippor, tång och kelp och har då varit väl kamouflerade, de kallas ibland för taregjedd. De ljusare och lite mer grå/grönaktiga har hållit till på sandiga bottnar. Är det skillnad på smaken av de här då? Ja, det finns de som anser det...

Skreifiske

Skreien fiskas bland annat runt

Lofoten i norra Norge och det är under de månaderna ett stort vallfartsmål för sportfiskare. Man fiskar från land och båt

med spö och resultatet från fisket

presenteras i de olika fisketidningarna, tävlingen om vem som fick störst torsk.

Juksafiske

De lokala fiskarna däremot

använder sig av små båtar som kallas för sjark som är mellan 7 och 12 meter långa och de fiskar med ett redskap som kallas för juksa. Det är helt enkelt en lina med en rejäl krok och kanske flera små som med ett tungt sänke släpps ner i vattnet. Sedan drar man i linan kroken upp och ner tills det blir napp, då drar man upp den och tar loss fisken.

Numera är det ofta en juksamaskin som drar linan upp och ner så fiskaren behöver bara ta loss fisken när den kommer upp.

Det här är det äldsta fiskeredskapet i Lofoten och innan järnet kom så gjorde man kroken i ben.

Så Viges husse kanske slängde ut sin juksa och fick napp, så tog han vatten från havet och kokade upp och där la han torsken som han skurit i skivor. Nu du Vige, sa husse, torsk på norsk är bäst och det höll Vige med om.

Torsk på norsk

Det är ju så enkelt och inga konstiga ingredienser alls, dessutom passar det bra för lax och andra fiskar också...

Så här gör man: Vi tar en torsk och skär den i skivor rätt över med skinn och ben kvar. Nu är det inte så lätt att få tag i en hel torsk och det går lika bra med fryst (tinad) och med filéer i lagom stora bitar.

Till kokning:

2 l vatten

1 ½ dl salt

2 tsk ättiksprit (12%)

Ovanstående är allt som behövs, ättikspriten kan man utesluta.

Koka upp, lägg i fiskbitarna, lägg på locket och ta av kastrullen från spisen och värmen. Låt stå i 15-20 minuter och koka potatisen under tiden. Ta upp fisken som nu är vit och fast i köttet och servera med potatis och lite smält smör.

Vill man göra lite extra kan man servera Sandefjordsmör till fisken.

Sandefjordsmör

Ingredienser:

Grädde 1,5 dl

Smör 150 g

Citronsaft 1 msk

Färsk persilja, finhackad 2 msk

Salt

Peppar

Koka upp grädde och reducera till hälften. Vispa ned kallt smör, lite åt gången tills såsen tjocknar. Smaka av med citronsaft, salt och peppar. Ha i finhackad persilja precis före servering. Man kan också låta den svalna och med spritspåse göra små fina kryddsmörsknappar. 🐶

Jörel Saeland

**Välkomna till Norsk Buhund Ringens
Officiella utställning i Gränna
Lördagen 4 augusti kl 1000**

Domare: Moa persson

Klasser och anmälningsavgifter:

Valpar 4-6, 6-9 mån. 150 SEK

Juniörer 9-18 mån. 300 SEK

Unghundsklass 15-24 mån. 300 SEK

Öppen klass 15 mån. och uppåt 300 SEK

Championklass 300 SEK

Veteranklass 8 år och uppåt 150 SEK

Alla deltagare får en minnesgåva!

Halv avgift fr.o.m. tredje anmälda hund med samma ägare (gäller ej valp och veteran)

För att delta måste du vara medlem i NBR.

(gäller ej valpar 4-9 månader eller utländska deltagare, som dock måste vara medlemmar i egna landets buhundklubb)

Anmälan sker til MG Event senast 8 juli

Länk till anmälan kommer att finnas på hemsidan.

OBS sista anmälningsdag är också sista inbetalningsdag!

Anmälningsavgiften betalas samtidigt med anmälan med kreditkort! Nytt för i år!

Vi fortsätter med den s.k. Specialklassen för alla som inte vill eller kan delta på den officiella utställningen. Man får en skriftlig kritik på sin hund. Kostnad 100 SEK, anmälan på plats.

Vill du boka husvagns- eller husbilsplats, kontakta campingen via hemsidan www.grannacamping.se eller 0390-107 06 eller info@grannacamping.se OBS! tala om att du ska vara med på utställningen.

Presentation

Moa Persson, domare på rasspecial i Gränna

Drygt ett halvsekel ung, uppväxt i en valplåda. Deltagit i hundsportverksamheten sedan 50-talet. Hade förmånen att ha några av våra största kynologer som mina mentorer; Sigyn Littorin, Ulla Segerström, Ulla Magnusson, Bertil Sted-Green var min gudfar.

Domare sedan 30 år, alla raser sedan början av 90-talet. Dömt hundar i jordens alla hörn, cirka 5000 hundar om året de senaste femton åren.

Föreningsverksam på alla nivåer sedan 40 år tillbaka.

Uppfödare av fransk bulldog, mops, labrador och golden retriever. I familjen finns även några katter av olika ras.

Under 60/70-talen framgångsrik handler i ett 70-tal olika raser med championat, BIG, BIS, Årets Hund som resultat.

Styrelse för Norsk Buhund Ringen

Ordförande:

Marie Regné
Dockekulla Gård
597 91 Åtvidaberg
mob 073-049 42 78
ordforanden@norskbuhund.com

Karina Karlsson
Ålbrunnavägen 1
197 91 Bro
073-999 05 79
karina@norskbuhund.com

Vice ordförande:

Hans Göthlin
Skogstorpsvägen 2
153 60 Mölnbo
0158-60024, mob 070-510 43 88
viceordf@norskbuhund.com
hans@norskbuhund.com

Jörel Saeland
Lassövägen 7
430 63 Hindås
0301-18910, mob 031 -380 82 63
jorel@norskbuhund.com

Kassör:

Ritva Lindström
Halmstadby 3550
268 78 Kågeröd
0418-53121, mob 070-962 78 37
kassor@norskbuhund.com

Suppleanter:

Rolf Lind
Gustav III boulevard 93
169 74 Solna
070-526 11 60
rolf@norskbuhund.com

Sekreterare:

Lotta Nilsson
Kanngatan 14
587 39 Linköping
073-998 98 59
sekreterare@norskbuhund.com
lotta@norskbuhund.com

Maj Lejonklou
Skogsslingan 4
182 30 Danderyd
070-743 89 84
maj@norskbuhund.com

Ledamöter:

Peter Magnusson
Lingonvägen 11
342 61 Moheda
0472-71546 mob 070-557 15 46
peter@norskbuhund.com

Du vet väl att protokollen finns på hemsidan för medlemmar att läsa?
Maila webmaster@norskbuhund.com för inloggningsuppgifter

"Det har kommit in en katt bland hermelinerna..."

